

MdR, NDS Jazzgeschiedenis 203.

plaat 1

Art Tatum Trio: Soft winds (Goodman)
B/4 - 3:50 - Stinson SLP 40

Het Art Tatum Trio op 21 juni 1944 in New York City voor het merk Asch van Moe Asch - Tatum op piano, Tiny Grimes-electrische gitaar, Slam Stewart-bas. Dit stuk, "Soft winds", was het allerlaatste dat het trio speelde, er was onenigheid, men hield het voor gezien, en Tatum ging weer als solist spelen. Op de plaat: 21 ~~september~~^{december} '44 voor dezelfde Moe Asch.

zelfde

Art Tatum: Ja Da (B. Carleton)
A/3 - 2:30 - idem

Na "Ja Da" uit ^{de} zelfde session nog twee stukken, ondanks de niet direct optimale geluidskwaliteit. Maar Tatum, sinds hij in 1932 op de New Yorkse scene verscheen iedereen ver vooruit wat zijn accoorden ~~betreft~~ - en de rest- ^(die harmonien) blijkt wat ~~aan~~ ^{aan}gaat zich ineens verder ontwikkeld te hebben. Terwijl hij echt sinds '32 niet had stilge- staan. Luistert u naar ~~de~~ "Danny Boy", voorafgegaan door "Sweet and lovely".

zelfde

Art Tatum: Sweet and lovely (Arnheim, Tobias, LeMeri)
A/5 - 2:54 - idem

zelfde

Art Tatum: Danny Boy (Trad)
A/6 - 2:49 - idem

"Sweet and lovely" en "Danny Boy", Art Tatum solo op 21 december 1944 voor Asch in New York City. En tot zover Tatum wat de eerste helft van de jaren veertig betreft. Mary Lou Williams, geboren in 1910 en dus één jaar jonger dan Tatum, had via de band van Andy Kirk niet alleen haar naam gevestigd als componist en arrangeur, als enige vrouw in een door mannen beheerste muziekwereld en op een niveau waar weinig heren zich op konden beroemen, Mary Lou Williams was ook een bijzonder pianiste. ^{Zomer} ~~1941~~ 1942 was ze met haar man, trompettist Shorty Baker, uit de Kirk-band vertrokken, vóór die tijd maakte ze wel eens een enkele solo-plaat, op 18 november 1940 ook opnamen met een kleine groep uit het orkest van Kirk. D.a. Bennie Moten's "Baby dear".

plaat 2

Mary Lou Williams' Orchestra: Baby dear (Moten, Hayes)
A/3 - 2:52 - Coral CP 39

"Baby dear", Mary Lou Williams' Orchestra op 18 november 1940 in New York City voor Decca, met Shorty Baker-trompet, Ted Donnelly-trombone, Edward Inge-klarinet, Dick Wilson-tenorsaxofoon, Mary Lou Williams-piano en arrangement, Booker Collins-bas, Ben Thigpen-drums. Kleine groep uit Andy Kirk and his Twelve Clouds of Joy. Mary Lou Williams en Shorty Baker begonnen ~~zomer~~ 1942 voor zichzelf, tot de trompettist in november een aanbieding van Duke Ellington kreeg, die natuurlijk accepteerde, waarna de pianiste nog een tijd met de groep doorging, om dan ook zelf bij de Ellington-organisatie betrokken te worden: als arrangeur en orkestrator. 5 juni 1944 maakte Mary Lou Williams opnamen voor Moe Asch. Met Dick Vance-trompet, Vic Dickenson-trombone, Claude Green-klarinet, Don Byas-tenorsaxofoon, Al Lucas-bas en Jack Parker-drums. Met Byas maakte ze "Man o'mine".

plaat 3

Mary Lou Williams a/h Orchestra: Man o'mine (M.L.Williams, D.Byas)
A/2 - 4:08 - Stinson SLP 24

"Man o'mine", Mary Lou Williams and her Orchestra op 5 juni 1944 voor Asch in New York City. In november verliet zij Ellington om met een eigen groep een langlopend engagement te beginnen in Café Society Downtown, 15 december maakte Asch weer platen met haar. De studio-groep zag er zo uit: Bill Coleman-trompet, weer Claude Green op klarinet, nu Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, Eddie Robinson op bas en Denzil Best-drums. Een van de stukken kwam gewoon op de plaat als Gershwin's "Lady be good".

zelfde

Mary Lou Williams a/h Orchestra: Lady be good (Gershwin)
A/1 - 3:17 - idem

"Lady be good", tenminste het accoordenschema daarvan. Coleman Hawkins nam het stuk als zijn compositie op, 23 februari 1945 en noemde het "Riff tide", 11 mei 1954 speelde Thelonious Monk het voor het eerst op de plaat, toen was het zijn compositie "Hackensack". De gehoorde opname met de Coleman Hawkins-riff werd 15 december 1944 gespeeld door een studio-groep o.l.v. de pianiste Mary Lou Williams. Volgende keer om te beginnen de Savoy Sultans. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 203, MdR.

0 0 0 0 0

NA 118 758
opn 26.10.83
27:49